

České právo. Ročník X. Číslo 5. Dr. Rudolf Král: Vídeňské pojistky. — Dr. Vavrouch: Strany si projednají pozůstalost samy. — Zdeněk Eberl: Povaha čekatelství. (Úvaha ze semináře prof. dra Svobody.) — Číslo 6. Jan Krajíček: O svěřenském nástupnictví. — Dr. Karel Motlík: Tři rozhodnutí. — Pokračování článku Eberlova.

Věstník ministerstva vnitra. Ročník X. Číslo 8. JUDr. Vratislav Kalousek: O mimořádných opatřeních podle zákona č. 300/1920 Sb. z. a n. a opatřeních podobných.

D E N Í K.

† JUDr. Rudolf Krejčí, odborový přednosta zemského správního výboru v. v. Dne 28. srpna t. r. zemřel po dlouhém utrpení na Smíchově odborový přednosta zemského správního výboru v. v. JUDr. Rudolf Krejčí ve věku 68 let. — Zesnulý absolvoval královéhradecké gymnasium a po ukončení právnických studií vstoupil v roce 1884 do služeb zemského výboru českého, v nichž setrval až do svého odchodu na trvalý odpočinek. JUDr. Rudolf Krejčí byl bystrým právníkem, svědomitým úředníkem a vynikajícím znalcem otázek národohospodářských, ve kterémžto odvětví nejvíce své síly uplatnil. Pracoval dlouhá léta v záležitostech regulačních, melioračních, družstevnických, živnostenských a řídil delší dobu i agendu zemských ústavů výchovných a kárných. Hlavním jeho životním dílem byla však instituce okresních stravoven, okresních ústavů pro bezplatné zprostředkování práce a zemských úřadů práce v Čechách, kteréžto instituce děkují v první řadě zvěčnělému za svůj vznik a svůj rozvoj. Jeho zásluze dlužno přičísti, že č. z. z. ze dne 29./III. 1903 čís. 57 z. z. byl nejen v bývalém Rakousku, nýbrž i vzhledem k zákonodárství ostatních států evropských pr v ý m zákonem, kterým s o u s t a v n ě bylo upraveno bezplatné zprostředkování práce na podkladě veřejnoprávním. Jiné země následovaly teprve později. O významu legislativní i administrativní činnosti uvedeného oboru svědčí ta okolnost, že na př. jen v roce 1923 bylo veřejnými ústavy pro bezplatné zprostředkování práce v Čechách opatřeno zaměstnání 572.284 uchazečům, čímž značně redukovány státní náklady na podpory v nezaměstnanosti a racionelně regulován pracovní trh. Bohatou svou činností úřední doplňoval JUDr. Rudolf Krejčí rozsáhlou činností literární, přispívaje do četných právnických a odborných časopisů národohospodářských. Čtenářům Sborníku věd právních a státních, jakož i našeho časopisu známy jsou jeho důkladné odborné články, posléze pak poutavé vzpomínky na první doby naší almae matris. Právnická Jednota čítá jej pak

mezi ty členy, kteří rozmnožovali její činnost přednáškovou. Budiž mu zato zachována trvalá a vděčná památka!

Druhá mezinárodní konference pro kodifikaci trestního práva konala se v Římě v době od 21. do 25. května t. r. Zastoupena byla Belgie, Španělsko, Francie, Řecko, Itálie, Polsko, Rumunsko, Jugoslavie, Československo (prof. Miříčka). Konference se zabývala právní úpravou t. zv. zabezpečovacích opatření a doporučila zákonodárným sborům států připravujících reformu trestního práva, příslušná ustanovení v jednotném znění, které vypracovala. Na návrh rumunského prof. Pelly bylo zřízeno Mezinárodní bureau konferencí pro sjednocení trestního práva, složené ze zástupců italského, řeckého, francouzského, jihoslovanského, švýcarského, československého (prof. Miříčka), rumunského, španělského, polského a belgického, jakož i z předsedy a generálního tajemníka Mezinárodní společnosti pro právo trestní. Úkolem zařízení bude zejména: 1. zaručiti pracovní kontinuitu mezi jednotlivými mezinárodními konferencemi pro unifikaci trestního práva; 2. zařídit, aby se scházely tyto konference a stanoviti jejich program po poradě s příslušnými činiteli zúčastněných států; 3. pokračovati co nejušilovněji v pracích k vytvoření organismu, který by byl povolán zajistiti sjednocení trestního práva.

Nový zákon o soudech mládeže v Rakousku nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1929. Podle zákona nejsou trestné osoby mladší 14 let v době činu (nedospělci). Zákon se vztahuje na osoby mladistvé, t. j. ony, jež v době činu překročily 14. rok věku a nedosáhly 18. roku věku. Aby bylo možno přihlížeti k individuálnímu stupni vývoje, stanoví zákon, že mladiství nejsou trestni, nejsou-li ze zvláštních důvodů dosti zralí, aby poznali bezprávnost svého jednání a podle toho jednali. Soud může odložití sám výrok o trestu peněžitém nebo trestu na svobodě na zkušební lhůtu, kterou určí dobou od jednoho do pěti let. Tím se zákon odlišuje od úpravy podmíněčného odsouzení platné u nás, kde se odkládá toliko výkon trestu, nikoli však výrok o trestu. Jako výhoda přijatého systému se uvádí, že nejistota o tom, jaký trest bude uložen, nevyhoví-li odsouzenec podmínkám, více nabádá k řádnému chování než trest již stanovený, jakož i ta okolnost, že soudce má pak více času sbírat materiál potřebný snad pro správný výběr opatření trestního či výchovného. Soud může se omeziti na určení nejkratšího a nejdelšího trvání trestu v mezích sazby zákonem připuštěné, jestliže trest potřebný k změně smýšlení odsouzenecova a k překonání jeho škodlivých